

O filmu

Krátkometrážní film Třešničky zobrazuje dobu od roku 1948 do listopadové revoluce v roce 1989. Pracuje s barevnou symbolikou a s alegoriemi. Je rozdělen do tří barev; červené, modré a bílé. Červená představuje ideu komunismu, socialisty v Československu, nakonec ale i beznaděj a znechucení. Modrá barva reprezentuje demokracii, nesouhlas s totalitou (např. modré klíče) a naději pro budoucnost.

Ve filmu vystupují dvě postavy, alegorie komunismu, zpočátku idealista, který nemíní konat zlo, a demokracie, jež po událostech v roce 1948 sbírá síly. Vedou spolu dialog, ve kterém dochází ke střetu názorů a postupně se vyostřuje.

Hudba dokreslující náladu pomalu graduje a ona počáteční jemná hudba se v průběhu filmu změní na hrůzostrašné skřípání a neurčité tóny, přičemž skrze celou stopáž zdůrazňuje důležité momenty, které mají i svůj vlastní zvuk.

o filmu TŘEŠNIČKY

o filmu TŘEŠNIČKY

Podrobný rozbor krátkometrážního filmu „Třešničky“, snímku o socialismu v Československu, při příležitosti třicetiletého výročí Sametové revoluce.

První dějství

Komunismus je v prvním dějství sebejistý a cílevědomý. Opravdu věří, že jeho idea je ta jediná správná a dá se říci, že nemá žádné špatné úmysly, nebo je alespoň nedává najevo. Demokracie se mu snaží oponovat, ale podepisuje se na ní únava a všeobecná letargie; zde film poukazuje na události v roce 1948, kdy se demokratický blok roztříštil a nebyl schopen zastavit nástup socialistů k moci v tzv. únorovém převratu.

V prvním záběru budík uvádí diváka do děje i časového rozmezí; ručičky ukazují na 4 a 8, jedná se tedy o rok 1948. Místnost, ve které se personifikovaný komunismus nachází, je symbolikou dané ideologie, taktéž ale území Československa, ve kterém svádí boj s demokracií.

V místnosti se nachází několik symbolů. Jednak poukazujících na Rusko a na Čínu, země, kterým je idea komunismu vlastní, a jednak přímo odkazujících na události v Československu. Ze zahraničních symbolů můžeme najít např. matrjošky, dále čínskou skříň nebo lampion, z místních Rudé právo, plakát s nápisem „Národy světa již nechťejí opakování hrůz války“, kde pracující muž odmítá amerického byrokrata.

Alegorie komunismu se obléká, připravuje se tedy na vládu v Československu, chystá se do svého funkčního období. Zjišťujeme také, že se ve stejném domě nachází alegorie demokracie sbírající síly, a to ve sprše. Po osprchování se začne připravovat, zatímco komunismus je již na cestě. Také se v tomto dějství objevují klíče jako symbol svobody. Na konci prvního dějství demokracie tyto klíče sebere z místnosti jako první vlaštovku odboje.

Druhé dějství

První dějství volně přechází do druhého, ve kterém demokracie o komunismu tvrdí, že „jde přes mrtvoly“, což komunismus potvrdí opáčením: „Jednou to pochopíš.“ V tomto dějství se alegorie komunismu totiž dostává do střetu se sebou samým; ačkoli upravil ústavu, kterou představuje celému Československu, k naprosté dokonalosti, rychlé stříhy poukazují na jeho rozpolcenost, kdy tvrdí jedno a činí opak.

Toto dějství ukazuje komunismus jako někoho, kdo si jde cílevědomě za svým, i když to znamená velké oběti. Je zde již ve funkčním období, cesta je symbolem odvrácení se od pouhého idealisty s čistými záměry k někomu, kdo je pro svůj cíl schopen udělat naprosto vše. Demokracie toto opět naprosto přesně vystihne známým „A kdo nejde s vámi, kde proti vám“, které takto proti němu otočí.

Třetí dějství

Třetí část začíná komunismem prostírající si stůl. Pokládá si na něj jídlo, symbol zdrojů a hodnot Československa. Taktéž si na stůl položí mísu mletého masa, které zastupuje lidský element. Nejprve pojídá v klidu, kamera se taktéž uklidní, avšak záhy vše eskaluje. V tomto dějství totiž alegorie komunismu opravdu „jde přes mrtvoly“.

Třešničky, podle kterých se film jmenuje, se objeví ve dvojici v detailním záběru, jako odkaz na logo na dnešní logo KSČM. Odstartují také rapidní zrychlení kamery, stříhů a mnohem šilenějšího pojídání.

Demokracie vyjmenovává všechny oběti totalitního režimu od roku 1948 do roku 1950. Nabývá na síle každým dalším jménem. U posledního jména, u Milady Horákové, si komunismus poprvé do rukou vezme mleté maso a spustí se mu krev z pusy; naprosto se utrhl ze řetězu.

Demokracie nabývá na síle, argumentuje statistikami mrtvých kvůli režimu, komunismus se opíjí mocí a vraždami. Žere mleté maso, otírá se do své košile, zaneřádí naprosto celý stůl, nechutně mlaská. V tomto dějství se divákovi dostaví pocit, jaký autor chtěl předat; znechucení. Znechucení režimem, který celosvětově zabil 94 350 000 lidí.

Sílí zvuky klíčů, nastupuje listopadová revoluce. Na konci zazní památné heslo „Kdo, když ne my, kdy, když ne teď!“

Čtvrté dějství

Sametová revoluce, která přinesla demokracii, nyní nastupuje k vládě, objevuje se před ní prázdný stůl – Československo začíná opět s čistým štítem, s vyhlídkami na budoucnost.

Komunismus se již chystá spát, ale demokracie jej zastaví a žádá jej, aby s ní zůstal; zde film divákovi řekne, že se po revoluci komunismus nezakázal a že je legální. Že zástupce KSČM máme dodnes ve vládě.